

Bilinçli İyilik ve Bilinçli Kötülük

İnsan olmak, yalnızca bedenle dünyada yer almak değildir; ruhla, zihinle ve kalple bu varoluşu anlamlandırmaktır. Gerçek insanlık, eylemin niyetiyle, eylemin bilinciyle tamamlanır. Çünkü iyilik de kötülük de yalnızca dışsal sonuçlarla değil; içsel farkındalıkla tanımlanır.

Bilinçsizce yapılan her iyilik, niyetten mahrum bir gölgedir; etkisi yüzeyseldir, kalıcı bir yankı uyandırmaz. Ama bilinçle yapılan iyilik, yalnız bir davranış değil; ruhu canlandıran, anlamı çoğaltan bir ışık olur. İyiliğin değeri, onun ardındaki sezgi, şefkat ve idrakte ölçülür.

Oysa kötülük de aynı şekilde bilince değdiğinde başka bir boyut kazanır. Bilinçle yapılan kötülük, yalnızca bir ahlaki sapma değil; ruhun kendine ihanetidir. Zira insan, bilerek, isteyerek karanlığı tercih ettiğinde yalnız başkasına değil, kendi öz ışığına da zarar verir. Bilinçli kötülük, yalnız eylemi kirletmez; vicdanı da susturur, içsel rehberliği köreltir.

Kadim Süryani ruhaniyeti, eylemin bu iki kutbunu insanın iç dünyasında yankılanan ruhsal titreşimlerle ilişkilendirir. Ninovalı Mor İshak'ın sözleriyle: **“Merhamet, yalnızca bir davranış değil; Tanrı'nın yüreğinden süzülen bir nurdur.”** Bu nur, yalnızca sevgiyle birleşmiş bir bilinç tarafından taşınabilir.

Çünkü iyilik, bilinçle yapıldığında yalnız başkasını değil, yapanı da iyileştirir. Kalpten gelen ve idrakte yön bulan her eylem, zihinsel berraklık getirir. Ruh, böyle eylemlerde yıkanır; temizlenir, arınır. Bilinçli iyilik, insanın içindeki ilahi özle temasa geçmesini sağlar. Bu temas, ruhsal büyümenin ve ahlaki gelişimin başlangıç noktasıdır.

Aynı şekilde, kötülük de bilinçle yapıldığında ruhu yaralar. Bilinçli kötülük, karanlığı derinleştirir; hem bireysel hem toplumsal düzeyde çürümenin kapısını aralar. Zira bilinçli kötülük, sadece bir hata değil; değerlerin inkârıdır. Bu, ruhsal

olarak yıkıcıdır çünkü insanın kendi vicdani sesini bastırarak yaptığı her karanlık eylem, bir özden uzaklaşmadır.

Süryani geleneğinde bu nedenle her eylemden önce ve sonra içsel bir tefekkürle, bir içe dönüş hali teşvik edilir. Çünkü eylem yalnız dış dünyada değil, iç dünyada da bir iz bırakır. Bu nedenle kilisede şu dua tekrarlanır:

“Ya Rab, bilerek veya bilmeyerek, irademizle veya irademiz dışında işlediğimiz tüm günahlarımızı bağışla.”

Bu dua, yalnızca affı değil; fark edişi, uyanışı ve içsel bir temizlik arzusunu ifade eder. Fark etmek, dönüşmenin ilk adımıdır. Bilinçli iyilik, insanı bu adımda yükseltir; bilinçli kötülük ise aynı adımda düşürür.

Hayat, ruhun arınması için verilmiş bir yolculuktur. Bu yolculukta asıl sınav, eylemlerin görünen kısmında değil; onların ruhsal izinde gizlidir. Egomuzu geri çekip vicdanımızı öne koyduğumuzda, sevgiyle düşünce arasında bir köprü kurarız. Bu köprü, sadece bireysel aydınlık için değil, toplumsal barış için de bir geçittir.

Gerçek iyilik, yargılamayan, üstünlük kurmayan, karşılık beklemeyen bilinçli bir sevgiden doğar. Bu tür bir iyilik, başkalarının karanlığına müdahale etmeden bir ışık bırakır. İçsel dönüşüm, işte bu ışığın ruhu ısıtmasıyla başlar.

O hâlde, iyiliği sevgiyle yoğrulmuş bir bilinçle yaşamak; kötülüğü de farkındalıkla tanımak ve dönüştürmek asli sorumluluğumuzdur.

Bilgiyi vicdanla, sevgiyi idrakte birleştirelim ki; hem iç dünyamızda hem dış dünyada ışıığımız büyüsün. Çünkü gerçek ruhsal yükseliş, yalnızca bilinçli iyilikle mümkündür.

Sevgiyle, ışıkla ve derin farkındalıkla kalın.

Yusuf Beğtaş